

วันอาทิตย์ สัปดาห์ที่ 17 เทศกาลธรรมดา ปี A

(วันที่ 26 กรกฎาคม ค.ศ. 2020)

พี่น้องที่รัก เมื่อพูดถึง “**ปรีชาญาณ**” หรือ “**ปัญญาสามารถ**” หรือ “**ความรอบรู้ชัดเจน**” สุดแล้วแต่ใครจะเรียกหลายคนอาจนึกถึงภาพชายชรา นวดยาวสีขาว นั่งอยู่ต่อหน้าบรรดาศิษย์ และเอ่ยปากพูดถ้อยคำที่ไพเราะแฝงด้วยคติเตือนใจ เช่น “**รู้อะไรก็ไม่เท่ารู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี**” หรือว่า “**ค่าของคนอยู่ที่ผลของงาน**” หรือว่า “**งานคือเงิน เงินคืองาน บันดาลชีวิต**” แต่นั่นไม่ใช่ความหมายของปรีชาญาณตามแบบพระคัมภีร์ของเรา ในพระคัมภีร์ปรีชาญาณไม่ได้เป็นแนวทางเชิงทฤษฎีหรือนามธรรมที่สวยหรูโดยไม่คำนึงจริยธรรมอันดีงาม แต่เป็นแนวทางเชิงปฏิบัติที่เป็นรูปธรรมและเกี่ยวข้องกับวิถีการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องและชาญฉลาด

ปรีชาญาณของกษัตริย์ซาโลมอนเป็นตัวอย่างที่ดีสำหรับเราในเรื่องนี้ เมื่อพระเจ้าทรงให้พระองค์ทูลขอในสิ่งที่ทรงปรารถนา พระองค์ไม่ได้ทูลขอชีวิตที่ยืนยาว หรือความมั่งคั่ง หรือการทำลายศัตรูของพระองค์ หรือสติปัญญาที่ล้ำเลิศเพื่อว่าพระองค์จะนั่งอยู่ในพระราชวังอย่างสบายและครุ่นคิดถึงความเป็นจริงต่างๆ ในจักรวาล แต่พระองค์ทูลขอพระเจ้าให้ประทาน “**ความเข้าใจ**” จิตใจมนุษย์เพื่อว่าพระองค์จะทรงสามารถ “**ปกครองประชากรของพระองค์ได้อย่างยุติธรรมและรู้จักวินิจฉัยแยกความดีจากความชั่ว**” (1 พกษ 3:9) เราจะเห็นได้ว่ากษัตริย์ซาโลมอนทูลขอความปรีชาฉลาดในการปกครอง ไม่ใช่เพื่อประโยชน์สำหรับตนเอง แต่เพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ นี้แหละคือ “**ปรีชาญาณ**” ตามความหมายของพระคัมภีร์

เราทุกคนที่อยู่ที่นี่ควรวอนขอพระเจ้าให้ประทานพระพรนี้แก่เราด้วย หรือถ้าจะพูดให้ถูกต้องมากกว่านี้คือ เราควรทูลขอพระองค์ให้ทรงเพิ่มพระพรนี้ในตัวเรามากยิ่งขึ้น เพราะว่าเราได้รับปรีชาญาณ ซึ่งเป็นพระพรยิ่งใหญ่ประการหนึ่งของพระเจ้าแล้วเมื่อเรารับศีลล้างบาป ปรีชาญาณนำทางเราให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ที่เรารับผิดชอบได้อย่างถูกต้อง บิดามารดามีหน้าที่รับผิดชอบและดูแลเอาใจใส่ลูกๆ ของตน พวกเขาเป็นครูคนแรกของเรา แม้แต่ในเรื่องศาสนา ถัดมาเราอาจคิดถึงพระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ คุณหมอ ตำรวจ และทุกคนที่มีอาชีพรับใช้สังคม สิ่งหนึ่งที่เราไม่ควรลืมคือว่าเราทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบต่อคนอื่นด้วยเพราะเราดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมเดียวกัน และที่สำคัญ แม้ว่าเราอาจไม่คิดถึงเรื่องนี้บ่อยนัก เราแต่ละคนมีหน้าที่รับผิดชอบต่อตัวเราเองด้วย

แนวทางที่ฉลาดอย่างหนึ่งที่ช่วยเราแต่ละคนให้พิจารณาไตร่ตรองถึงความรับผิดชอบต่อตนเองของเราคือ การไตร่ตรองดูว่าอะไรคือคุณค่าที่แท้จริงในชีวิตของเรา? อะไรคือเป้าหมายชีวิตที่แท้จริงของเรา? อะไรคือความใฝ่ฝันของเรา? อะไรคือสิ่งที่เราต้องการจริงๆ ในชีวิต? หรือเหมือนที่พระเยซูเจ้าทรงบอกเราในพระวรสารวันนี้ อะไรคือขุมทรัพย์หรือไข่มุกเม็ดงามที่เรากำลังแสวงหาตลอดชีวิตของเรา?

บางคนอาจคิดว่าพวกเขาารู้สิ่งที่พวกเขาต้องการมากที่สุดในชีวิตแล้ว หลายคนคงจำได้เมื่อสี่สิบกว่าปีที่แล้ว คนอีสานจำนวนมากพากันไปทำงานที่ต่างประเทศ โดยเฉพาะในประเทศทางตะวันออกกลาง เช่น ซาอุดีอาระเบีย อิรัก คูเวต ลิเบีย และบาร์เอร์ เป็นต้น บางคนคงเคยได้ยินคำว่า **“ไปขุดทองซาอู”** มีหลายคนที่ประสบผลสำเร็จในชีวิต มีเงินมีทองกลับมา มีฐานะร่ำรวยขึ้น แต่ก็มีหลายคนที่ถูกนายหน้าหลอก แทนที่เครื่องบินจะพาไป **“ซาอุดีอาระเบีย”** กลับพามา **“ซาอุดูร”** แทน บางคนอาจเคยได้ยินบทเพลงที่แอ็ดคาราบาวร้องเกี่ยวกับเรื่องนี้ดี ที่ร้ายกว่านั้น หลายคนต้องประสบกับครอบครัวแตกแยก บางคนเมื่อจากบ้านไปต้องเสียไร่นาเพราะต้องขายเอาเงินไปเป็นค่าประกัน ค่าเครื่องบิน เมื่อกลับมาบ้านต้องสูญเสียภรรยาอันเป็นที่รักอีก เพราะช่วงเวลาที่ดินเองไม่อยู่บ้าน ภรรยาเหงาเลยไปมีชู้ เสียทั้งน้ำเสียทั้งภรรยา เรื่องเหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าเงินไม่ใช่สิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต ความรัก ความเอาใจใส่ ความใกล้ชิดมีความสำคัญมากกว่า และสิ่งเหล่านี้เป็นความรับผิดชอบที่เราแต่ละคนต้องมีให้กันและกัน

อีกสิ่งหนึ่งที่เราควรจำไว้เสมอคือ แม้แต่สำหรับคนที่เฉลียวฉลาด **“ความรับผิดชอบ”** สามารถเป็นภาระที่หนักได้เหมือนกัน นักบุญเปาโล หนึ่งในบรรดาผู้มีปรีชาญาณทั้งหลาย บอกเราในบทอ่านที่สองว่า **“พี่น้อง เรารู้ว่า พระเจ้าทรงบันดาลให้ทุกสิ่งกลับเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่รักพระองค์”** (รม 8:28) ปรีชาญาณที่แท้จริงประกอบด้วยการตระหนักว่าเราขึ้นอยู่กับพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง เราต้องมอบตัวเองไว้ในอ้อมพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งนี้ก็เพราะ **“ความสำเร็จของมนุษย์อยู่ในพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า”** (บสร 10:5) และพระองค์ทรงเป็นคำตอบสำหรับทุกสถานการณ์ในชีวิตของเรา **“ใจของมนุษย์วางแผน แต่คำตอบมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า”** (สภษ 16:1) ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องภาวนาขอความช่วยเหลือจากพระองค์พร้อมกับบอกรับว่าทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีล้วนเป็นของประทานจากพระองค์ สิ่งเหล่านี้ควรเป็นความรู้สึกร่วมของเราเมื่อเรามาร่วมถวายสักการบูชาแด่พระบิดาพร้อมกับพระคริสตเจ้า การมีส่วนร่วมในมิสซาเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าต้องมาก่อนเสมอในชีวิตของเราและเรากำลังดำเนินชีวิตสอดคล้องกับพระพรแห่งปรีชาญาณที่เราได้รับในศีลกำลังอีกด้วย

พี่น้องที่รัก ในฐานะคริสตชนเราต้องตระหนักอยู่เสมอว่า **“ขุมทรัพย์”** เพียงหนึ่งเดียวที่จะนำเราไปพบความสุขที่แท้จริงและทำให้เราพร้อมที่จะสละทุกสิ่งเพื่อเป็นเจ้าของสิ่งที่เราไม่สามารถประเมินค่าได้นี้คือ **พระเยซูเจ้า** ถ้าเรารู้สึกว่ายังขาดอะไรบางอย่างและยังไม่มีความสุขกับชีวิตในปัจจุบันนี้ นั่นแสดงว่าเรายังไม่พบกับพระเยซูเจ้าอย่างแท้จริง เราอาจเคยได้ยินคนอื่นพูดเกี่ยวกับพระองค์ หรืออ่านพระคัมภีร์ที่ให้ข้อมูลเกี่ยวกับชีวิตของพระองค์ แต่ชีวิตของเราอย่างไม่เคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับความรักของพระองค์ พระองค์ยังไม่ได้เป็นศูนย์กลางชีวิตของเรา หรือยังไม่ได้เป็นที่หนึ่งในใจของเรา วันนี้เมื่อเรามารับพระองค์ในศีลมหาสนิท ให้เราตระหนักถึงความสำคัญของพระองค์ในชีวิตของเราและพยายามซึมซับความรักของพระองค์ที่มีต่อเรา แล้วเราจะรู้สึกว่าตนเองโชคดีและมีความสุขที่ได้เลือกติดตามพระองค์และให้พระองค์เป็นที่หนึ่งในชีวิตของเรา

ขอพระเจ้าอวยพรพี่น้องทุกคน